

Jestliže, jak dovozeno, ono usnesení nebylo ničím jiným, než nejvýše popudem vládě, aby ona mocí svého, zákonnou normou jí daného práva obce P. s okolními obcemi sloučila, a návrhem, jak by se to mohlo státi, tedy pouhým projevem ob. zast., z něhož nikomu práva a nikomu závazky nevznikly a ani vzniknouti nemohly, poněvadž, jak dovozeno, vláda žádným vyjádřením nebo souhlasem vázána není, pak právem žal. úřad usnesení onomu odepřel povahu aktu, který by z věcných důvodů mohl býti v pořadí stolic autonomních naříkán.

Shledány tedy bezdůvodnými námitky stížnosti, dovozující, že žal. úřad neprávem usnesení to pojal jako pouhé prohlášení v pořadí instancí nenaříkatelné. Bezdůvodnými shledány i ostatní výtky stížnosti. Neboť žal. úřad, pojal-li právem ono usnesení jako pouhý projev obce, jímž mělo býti vyvoláno rozhodnutí vlády o sloučení P. s okolními obcemi, právem i vyslovil, že rozhodnutí dle zák. jehož obec P. sama se dovolává, učiniti může jen vláda a nepřekročil výrokem, že o takovém projevu on nemůže judikovati, nijak meze své kompetence.

Nelze shledati vadu ani v tom, že žal. úřad meritorní rozhodnutí osk formelně nezrušil. Neboť i osk nevyhověla rekursu proti usnesení ob. zast. v P. podanému, třeba z důvodů jiných — věcných. Nebylo tedy příčiny rozhodnutí její zrušiti, třeba by žal. úřad shledal, že osk neměla stížnost zamítati jako bezdůvodnou, nýbrž odmítnouti ji jako nepřipustnou.

Vycházej z těchto úvah, zamítl nss stížnosti jako bezdůvodné.

Č. 3478.

O b e c n í ú ř e d n í c i: O významu a náležitostech jmenovacího dekretu obecního úředníka.

(Nález ze dne 11. dubna 1924 č. 6013¹).

V ě c: Obec K. (adv. Dr. Alf. Grünfeld z Mostu) proti zemskému správnímu výboru (zúč. strana: Dr. M. L. na K. V.) o propuštění úředníka.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Zsv v Praze zamítl usnesením z 22. května 1923 stížnost obce K. proti rozhodnutí osk v M. z 22. listopadu 1922, jímž bylo vysloveno, že výpověď daná obcí městskému tajemníkovi Dru L. není přípustná, protože byl ustanoven definitivním městským tajemníkem.

Stížnost obce K. do rozhodnutí toho podanou zamítl nss, uváživ toto:

Zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. česk. ve znění zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., upravující služební poměry úředníků při obcích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, stanoví v § 9, že ustanovení úředníka děje se doručením listiny o ustanovení. Jaké jsou formální náležitosti této listiny, zákon naznačuje tím, že v závorce odkazuje na § 55 ob. zř. česk.; obligatorní obsah listiny ustanovovací vytyčuje uvedený § 9, podle něhož má obsahovati také ustanovení o tom, byl-li úředník ustanoven prozatím či skutečně. V předposledním odst. § toho se pak praví: »Není-li v listině o ustanovení jinak vysloveno, pokládá se ustanovení úředníka za skutečné«.

¹) Částečně jinak nál. Boh. 3636 adm.

V daném případě jest mimo spor, že Dr. L. byl městským tajemníkem obce K. ustanoven doručením listiny ustanovovací. Že by listina ta předpisu § 55 ob. zř. nevyhovovala, vůbec namítáno nebylo. Z jejího opisu spisům připojeného — správnost opisu toho rovněž nebyla brána v pochybnost — jest pak patrné, že podepsána jest starostou, jedním městským radním a dvěma členy obec. zast. Listina ta neobsahuje výslovného ustanovení o tom, že se Dr. L. ustanovuje městským tajemníkem prozatím nebo skutečně. Znění listiny pak zjevně nasvědčuje, že šlo o ustanovení skutečné, definitivní. Pravíť se tam bez jakékoli výhrady mimo jiné: »Postup zaručujeme Vám dle § 19, odst. 3. zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. Dle předpisů téhož zák. upravuje se Vám i Vaší rodině výslužné úměrné Vašemu platu« atd. Se zřetelem k tomu a k cit. předpisu předposl. odst. § 9 zák. z r. 1908 mohl žal. úřad právem své rozhodnutí založiti na předpokladu, že Dr. L. byl ustanoven úředníkem definitivním.

Stížnost proti tomu namítá v podstatě jen, že ob. zast. usneslo se o jmenování Dra L. *p r o v i s o r n í m* tajemníkem a že starosta vydává jmenovanému listinu ustanovovací byl v omylu o jejím pravém smyslu a to v omylu způsobeném Drem L. samým.

Než i kdyby se vycházelo z tohoto stížností zastávaného názoru, že by listina o ustanovení nemohla býti pro posouzení služebního poměru o sobě rozhodná, kdyby bylo prokázáno, že se o usnesení ob. zast. neopírala, ježto ustanovení obecního úředníka je dle § 7 zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. věcí ob. zast., nebylo by lze stížnosti vyhověti, ježto obsah dekretu, vydaného Dru L-ovi. není v rozporu s usnesením ob. zastupitelstva v K. z 10. května 1922.

O tom, že Dr. L. byl v této schůzi zvolen obecním tajemníkem, není sporu; v protokolu o schůzi té sepsané není zmínky o tom, že by ustanovení toto mělo býti *p r o v i s o r n í*. Protokol ten jest podepsán starostou, jenž schůzi předsedal, a dvěma členy zastupitelstva, kteří se jí zúčastnili, takže vyhovuje ustanovení § 50 ob. zř. Okolnost, zda Dr. L., jenž protokol jako zapisovatel podepsal, při oné schůzi skutečně jako takový fungoval, nepadá na váhu, když zastupcové obce, jichž úkolem jest, aby správnost zápisů kontrolovali a svým podpisem osvědčili, tak bez závady učinili. Rovněž jest nerozhodno, že protokol není podepsán třetím členem zastupitelstva, když cit. § vyžaduje jen podpisu dvou členů, nehledě ani k tomu, že Frant. Sch. jako onen třetí verifikátor podpis dle údajů stížnosti odepřel pouze proto, že protokol není sepsán též jazykem německým.

Nemohl by tedy nss shledati ani nezákonnosti ani vady řízení v tom, když žal. úřad se zřetelem k těmto okolnostem nevešel na hodnocení svědeckého důkazu, obcí nabízeného, »ježto nemůže padati na váhu, jaký smysl tito usnesení příkládali, nýbrž jedině, jaký smysl vyplývá ze znění dekretu a protokolu podle všeob. pravidel interpretačních.«

Proto jest nař. rozhodnutí, jež za základ posouzení služebního poměru Dra L. vzalo dekret jemu vydaný, v zák. odůvodněno a bylo stížnost zamítnouti.